

[Justitsministeren]

slutning«, om det alene er det tilfælde, hvor der er afsagt en dom, eller om det – hvad jeg har regnet med – også gælder i de tilfælde, hvor man har henlagt sagen og så viderefører en efterforskning på et senere tidspunkt. Det må vi have bedømt.

Og jeg synes ikke, at man, som hr. Wilhjelm var inde på, kan sige, at det er noget, alle totalitære stater interesserer sig for: at samle oplysninger, når det, vi taler om her, har et ganske konkret formål, nemlig at sikre sig, at man har mulighed for på det tidspunkt, hvor man kan komme til det, at få rejst en sigtelse imod den, man mener at kunne føre tilstrækkelige beviser for har gjort sig skyldig i en måske meget grov forbrydelse. Det har ikke noget at gøre med, at man vil have et andet samfundssystem. Det har heller ikke noget at gøre med en interesse for at samle flest mulige oplysninger om medborgere. Jeg mener, at jeg udtrykkeligt sagde i begyndelsen af min tale her i dag, at der er noget ubehageligt knyttet til dette at indsamle og registrere oplysninger om folks privatliv, men at det kan være nødvendigt, når det har et konkret formål.

I øvrigt bemærkede jeg jo, at fru Lis Møller og senere også fru Ebba Strange, og jeg tror, der var flere, der kom ind på det, talte om, at man må drøfte de tendenser, der er i dette forslag, i forbindelse med registerloven. Deri er jeg enig. Jeg synes ikke, at man kan tage noget ud, skabt af en bestemt sag for 3 år siden, og så sige: nu afgrænser vi på det grundlag. Og hvis der er et almindeligt ønske om at drøfte registerloven og i den forbindelse andre og tilsvarende oplysninger, der er fremme andre steder inden for den danske administration, synes jeg, det er en bedre måde at gå i gang med drøftelsen på, fremfor at tage dette separat frem.

Ebba Strange (SF):

Der er måske nok grænser for, hvor langt vi kan komme i opklaringen her ved en førstebehandling, men efter justitsministerens indlæg får jeg også lyst til at spørge forslagsstillerne: hvad er egentlig en straffesags afslutning? for jeg synes, at flere i hvert fald ikke har gjort tingene klarere for mig.

Da jeg hørte justitsministeren i første omgang og fru Grethe Kindberg Jørgensen i anden omgang, er det, jeg hører dette: en sag

er afsluttet, der er dømt et menneske for den gerning, der er begået, og alligevel ønsker justitsministeren og fru Grethe Kindberg Jørgensen at opbevare oplysningerne for det tilfælde, at sagen skulle blive genoptaget, som justitsministeren sagde, f.eks. ved den særlige klageret. Og da er det, jeg siger: vil vi være parat til at betale det, det koster over for de enkelte helt fuldstændig komplet uskyldige mennesker, der tilfældigvis har været vidne i en sag, at de er opbevaret i kriminalregisteret for det tilfældes skyld, at sagen engang skulle blive genoptaget? Det er jeg ikke. Her mener jeg: o.k., skulle den blive genoptaget, må vi i gang med at prøve at finde, hvad vi kan, af nye oplysninger, der er kommet ind i sagen, og finde de gamle frem igen. Det er det ene tilfælde.

Det andet tilfælde er det, hvor vi står midt i en sag og ikke rigtig kan komme længere, fordi der er gået knuder i den. Det var det, justitsministeren nævnede: han ville ikke brejde politiet, at det nedsatte intensiteten i efterforskningen, fordi man var stødt på nogle hurdler. Jeg mener ikke, at forslaget her rummer, at man i de tilfælde skal kassere oplysninger.

Men selvfølgelig – og dér ved jeg ikke rigtig hvor jeg selv er – kan de ligge så længe, at man siger, at nu er de faktisk henlagt, og her vil jeg også godt spørge forslagsstillerne: hvad så? Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg selv mener om det.

Men når så justitsministeren slutter med at sige, at disse sager har et helt konkret formål, nemlig at finde den skyldige i en grov straffesag, vil jeg sige: ja, det havde Esbjergsagen også. Man fandt den skyldige, for så vidt som vi finder skyldige i danske straffesager. Man fandt i hvert fald én, der blev dømt; sagen var færdig. Og så er det, jeg siger: kan vi da så ikke få destrueret det, der ligger på de mennesker, der har været inde som vidner? Jeg støtter dette forslag, fordi jeg synes, det ville det være en almindelig human handling mod de mennesker.

Jeg vil godt sige til slut, at jeg synes ikke, det er helt det samme med de andre registre. Jeg vil gerne diskutere registerlov, helt bestemt, men – og det er sådan meget personligt oplevet og følt – jeg synes, det er værre at stå i kriminalregisteret end at stå i socialregisteret, sådan tror jeg mange med mig har